

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Aki a kapun megy be, az a juhok pásztora. Az őt kinyit neki, a juhok pedig megismerik a hangját. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Amikor mindegyiket kivezeti, elindul előttük, s a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegen után nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek nem ismerik a hangját.” Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus, de nem értették, mit akart vele mondani.

Jézus folytatta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Én vagyok a juhok számára a kapu. Azok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók. Nem is hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözü, ki-be járkal, és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.”

Jézus tanítása kivezet minket a fényre, a bőséges legelőre. Hát persze, hogy rá hallgatunk, s azon igyekszünk, hogy minél több gyakorlatunk legyen Mennyei Apukánk üzenete szerint élni. Nem vagyunk egyedül, tudjuk, hogy másnak sem mindig könnyű. Jézusnak sem volt könnyű kitarítani, sokszor elvonult, hogy ismét békére és megerősödéssre találjon.

Ismertem egy hajlott hátú, nagyon idős nénit. Még a telefonok előtti időben élt, és sokat volt egyedül. Mosolya szép volt, gyakori és mélyről jövő. Egész lénye derűt, békét sugárzott. Jó volt a közelében lenni. Halála előtt a kórházban a Hozsanna 154-es énekét énekelte...

A böjti időszakban ettől-attól tartózkodunk, más dolgokra viszont törekszünk. Segíthet a XVII. sz.-i francia szerzetesnő imája:

„Uram, Te is tudod – sőt jobban, mint én -, hogy minden nap öregszem. Ments meg attól a rettenetes szokástól, hogy mindennel és mindenkivel kapcsolatban elmondjam a véleményem. Szabadíts meg attól a törekvéstől, hogy elrendezem mások ügyeit. Tégy meggondoltta és szolgálatkésszé. Segíts, hogy ne legyek mogorva és akaratos. Néha nagyon sajnálom, hogy nem tudom fölhasználni páratlan tapasztalataimat. De – tudod, Uram –, szeretném, ha maradna néhány barátom.

Add, hogy ne vesszek el történeteim ezernyi részletében. Adj szárnyakat, hogy azonnal a lényegre térhessek. Zárd be ajkaimat, ha bajaimról és fájdalmaimról kezdek beszélni. Ilyen egyre több van, és nagyon szívesen elsorolom ezeket. Azt nem merem kérni, hogy adj jobb emlékezőtehetséget, de azt igen, hogy tanuljak a csodálatos leckéből, ha mások pontosabban emlékeznek valamire, és én bizony tévedek.

Nem törekszem arra, hogy szent legyek – néha olyan nehéz elviselni a szenteket. De tudom, hogy egy keserű öregasszony az ördög remekműve. Segíts abban, hogy örüljek az életnek, hiszen annyi vidám és szórakoztató dolog van a világon. Ott is, ahol egyáltalán nem számítunk rá. Add, hogy képes legyek meglátni a jót, és fölismerjem másokban a tehetséget, noha nem is gyanítottam meglétét.

Végezetül add kegyelmedet, hogy ki tudjam mondani: Ámen.”

Marlok Bori, Pilisszentiván